ἑνοριακὴ ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος ΣΤ΄
ΜΑΡΤΙΟΣ 2007
Ἀριθ. Φύλλου 57

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. Ὁ Μακαριώτατος εὐλόγησε τὴν ἐνορία μας μὲ τὸ Τίμιο Ξύλο.	55
2. Ἡ ἐτήσια ἐπέτειος τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ μας	57
3. Ὁ ἀείμνηστος π. Ἐμμανουὴλ Βολουδάκης	57
4. Ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ προσφορᾶς τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλόπτωχου Ταμείου μας (π. Φίλιππος Μίαρης)	64
4. Περὶ τοῦ «Νεόπλουτου» Βασιλιὰ πού δὲν μᾶς ἔμοιαζε καθόλου (Ν. Β.)	66
5. Θεολογικὸς Διάλογος (Χ. Καθάρειος)	69
6. Θεολογικὴ ἀπάντηση τοῦ π. Βασιλείου (π. Β. Θ. Β.)	71
7. Ἡ Θεατρικὴ παράσταση τῶν παιδιῶν μας (π. Πασχάλης Γρίβας)	74

ἐνοριακὴ ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037
www.agiosnikolaosasklipiou.gr
Ὑπεύθυνος Συντάξεως:
π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἐκδόσεις "ΥΠΑΚΟΗ"

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΕΥΛΟΓΗΣΕ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟ ΤΙΜΙΟ ΞΥΛΟ

Στὶς 4 Φεβρουαρίου 2007 ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του τὴν Ἐνορία μας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος προέστη καὶ τῆς Κυριακάτικης Θείας Λειτουργίας.

Ὁ Μακαριώτατος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειά του γιὰ τὰ πραγματοποιηθέντα μεγάλα ἔργα ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ μας καὶ εὐχήθηκε πλούσια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου μας γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσή τους καὶ τὴν εὐόδωση τοῦ ὅλου πνευματικοῦ ἐνοριακοῦ ἔργου. Μᾶς ἐνίσχυσε ἰδιαιτέρως μὲ τὰ καλά του λόγια γιὰ τὶς ταπεινές μας προσπάθειες στὸν πνευματικὸ καταρτισμὸ τῶν ἐνοριτῶν μας.

Κατὰ ἀγαθὴ συγκυρία, τὴν παραμονὴ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μακαριωτάτου εἶχε ἑτοιμασθῆ ἀπὸ τὸ καλλιτεχνικὸ ἐργαστήριο τοῦ κ. Δημητρίου Ντάλια ἡ περίτεχνη ἀσημένια ἐπένδυση τοῦ δωρηθέντος στὸν Ναό μας Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος φέρει Τίμιο Ξύλο. Ἔτσι, μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας εὐλόγησε ὅλους μας, ὑψώνοντας τὸν Τίμιο Σταυρὸ ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης καὶ εὐχήθηκε κάθε ἀγαθὸ γιὰ τὴν Ἐνορία μας.

Ἐν συνεχεία ὁμίλησε μὲ ἀφορμὴ τὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου, τὴν ὁποία ἀνέπτυξε μὲ

σύγχρονη ἐκδοχὴ καὶ προσωποποίησε τὴν νέα ἐποχὴ καὶ τὴν νέα τάξη πραγμάτων μὲ τὸν ἄσωτο υἱό, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀφροσύνη του ἀπεμπόλησε ὅλες τὶς πατρικὲς ἀξίες. Ἐτόνισε δὲ ἰδιαιτέρως ὅτι:

«Στὴν ἐποχή μας οἱ πολιτικοοικονομικὲς συνθῆκες εἶναι τελείως διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἴσχυαν παλαιότερα. Ἀπαιτεῖται ἀπὸ πολλὲς κατευθύνσεις ἡ ἀπάρνηση τῶν μέχρι τώρα ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν. Οἱ νέες ἀρχὲς καὶ ἀξίες εἶναι τὸ κέρδος, ἡ ὑπερκατανάλωση, ἡ πολυπολιτισμικότητα, ἡ ἀπάρνηση τῶν δῆθεν ξεπερασμένων ἰδεῶν στὶς ὁποῖες πίστευαν οἱ πατέρες μας. Ἡ νέα τάξη πραγμάτων εἶναι ἀδυσώπητη καὶ ἀπαιτεῖ πλήρη ὑποταγὴ στὰ κελεύσματα τῶν δυνάμεων ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν μιὰ νέα μορφὴ ζωῆς, ἡ ὁποία δὲ θὰ ἔχει σχέση οὔτε μὲ τὴν παράδοση, οὔτε μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ μὲ τὴν ἠθικὴ ἀσυδοσία... Ἡ νέα τάξη πραγμάτων θέλει νὰ ξεκαθαρίσει τὸ ἔδαφος καὶ νὰ πείσει ἢ νὰ ἐξαναγκάσει αὐτοὺς ποὺ στέκονται ἐμπόδιο στὰ σχέδια της, εἴτε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση, εἴτε νὰ σιωπήσουν. Καί, ἐὰν δὲν τὸ κάνουν, ἡ τύχη ποὺ τοὺς περιμένει εἶναι ἡ ἠθικὴ ἐξόντωση».

Παραθέτουμε φωτογραφικὸ στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν ὕψωση τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο, ὅπως, ἐπίσης, φωτογραφίες τοῦ Σταυροῦ, ποὺ μᾶς δωρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο ἐπίσκοπο Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελον, πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀργυρᾶ του ἐπένδυση.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΩΝ ΑΟΙΔΙΜΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

Ο ἐνοριακός μας Ναὸς ἐγκαινιάσθηκε τὴν **Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τοῦ ἔτους 1895** (19 Μαρτίου) ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀθηνῶν Γερμανὸ (Καλλιγᾶ). Παρόντες στὰ ἐγκαίνια ἦσαν τότε ἡ Βασίλισσα Ὄλγα, ὁ πρίγκιπας Νικόλαος (ποὺ εἶχε θεμελιώσει τὸν Ναὸ δεκαπενταετής, τὸ ἔτος 1889 καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομά του), ἡ πριγκίπισσα Μαρία, ὁ Ὑπουργὸς Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Παιδείας Ἄγγελος Βλάχος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἡ ἐπέτειος τῶν Ἐγκαινίων Ναοῦ ἢ Ἱ. Μονῆς εἶναι πολὺ σημαντικὴ καὶ πρέπει νὰ ἑορτάζεται κάθε χρόνο, γιὰ νὰ μνημονεύωνται οἱ Κτήτορες καὶ ὅλοι οἱ διακονήσαντες σ' αὐτὸν καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας πρὸς ὅλους ποὺ κοπίασαν ὥστε νὰ ἔχουμε σήμερα ἕναν ἱερὸ τόπο Λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ Ἁγιασμοῦ μας.

Γι' αὐτό, ἀπὸ τοῦ ἔτους 2003 καθιερώσαμε νὰ τελῆται ἐπίσημα κάθε χρόνο τὴν Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν Μνημόσυνον τῶν μακαρίων Κτητόρων, τῶν Ἱερατευσάντων Πατέρων, τῶν Ἱεροψαλτῶν, τῶν Νεωκόρων καὶ πάντων τῶν ποικιλοτρόπως διακονησάντων τὸν Ἱ. Ναὸ καὶ τὴν ἐνορία μας.

Φέτος, ἐπειδὴ ἡ Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι στὶς 25 Μαρτίου, ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, θὰ μεταθέσουμε τὸ μνημόσυνο τῶν Κτητόρων τὴν Δ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, δηλαδὴ στὶς 18 Μαρτίου 2007.

ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΗΣΑΝΤΩΝ ΗΜΑΣ

Ὁ ἀείμνηστος π. Ἐμμανουὴλ Βολουδάκης

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μακαριστοὺς Λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ διετέλεσε καὶ προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ μας, ὁ π. Ἐμμανουὴλ Βολουδάκης, συμπλήρωσε φέτος 10ετία ἀπὸ τῆς ἐκδημίας του καὶ εἰς μνημόσυνόν του θὰ ἀφιερώσουμε μὲ σεβασμὸ λίγες γραμμὲς εὐγνωμοσύνης.

Ὁ μακαριστὸς π. Ἐμμανουὴλ γενήθηκε τὸ ἔτος 1912 στὰ Τοπόλια Κισάμου Χανίων Κρήτης καὶ ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα στὴ νηπιακή του ἡλικία. Χειραγωγήθηκε πνευματικὰ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἀπὸ τὸν

ἀείμνηστο ποιμένα καὶ διδάσκαλο τῶν Τοπολίων π. Βασίλειο Μπλαβάκη, τὸν ὀνομαστὸ στὴν ἐποχή του γιὰ τὴν εὐρυμάθειά του, τὴν ἀρετή του καὶ τὸ κῦρος του.

Ἦλθε στὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάση μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ὑποστήριξη

του π. Βασιλείου καὶ εἰσῆλθε στὴν Θεολογικὴ Σχολή, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε νυμφευθεῖ τὴν θυγατέρα του π. Βασιλείου, Μαρίνα καὶ εἶχε χειροτονηθεῖ (στὶς 26 Ὀκτωβρίου 1936) διάκονος ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Κισάμου καὶ Σελίνου κυρὸν Χρυσόστομον.

Διορίζεται ἀρχικὰ ὡς προσωρινὸς διάκονος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομον Παπαδόπουλον στὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου (Ἐλευθερουπόλεως) Ν. Ἰωνίας, στὶς 9-4-1937 καὶ ἀπὸ τὸ 1939 μετατίθεται στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων, ἀπὸ ὅπου καὶ συνταξιοδοτήθηκε τὸ ἔτος 1987 μετὰ ἀπὸ μακρὰ διακονία καὶ πολλαπλὲς δραστηριότητες.

Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν ἐξόριστο Μητροπολίτη Ἀργυροκάστρου κυρὸ Παντελεήμονα, τὴν Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ, 10-6-1945, ἀφοῦ εἶχε καταστεῖ πτυχιοῦχος τῆς Θεολογίας τὴν 31η Μαρτίου 1944.

Κλήθηκε νὰ ἀναλάβη πολλὲς ἀποστολές. Ἤδη ἀπὸ διάκονος ἐπιστρατεύθηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρύσανθον (στὶς 17 Μαρτίου 1941) στὴν «Πρόνοια Στρατευομένων».

Τὸ ἔτος 1951 ὁρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα Τομεάρχης τοῦ 10ου Τομέως τῶν Ἐνοριῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς *«διὰ τὸ ἔργον τῆς Πανελληνίου ἐξορμήσεως ὑπὲρ Ἀνοικοδομήσεως τῶν κατεστραμμένων ναῶν τῆς χώρας ἡμῶν»*, ὅπως ἀναγράφει τὸ ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ του, καὶ γιὰ τὴν μετὰ ζήλου δραστηριοποίησή του στὸ ἔργο αὐτὸ ἔλαβε εὔφημον μνείαν ἀπὸ τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα.

* * *

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955, ὁ π. Ἐμμανουὴλ ἀναλαμβάνει ἀμισθὶ καὶ μὲ δική του πρωτοβουλία τὴν μέριμνα τῶν κρατουμένων στὸ Νοσοκομεῖο «ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ», ποὺ εὑρίσκετο στὶς φυλακὲς ΑΒΕΡΩΦ, ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας.

Ὅπως σὲ ἔγγραφό του ἀναφέρει ὁ Διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου Κρατουμένων Γ. Καρτέρης πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κυρὸν Δωρόθεον

(24-5-1956) μὲ κοινοποίηση στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης καὶ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία, *«οἱ ἀσθενεῖς κρατούμενοι, τελοῦντες ὑπὸ τὸ βάρος τῆς νόσου καὶ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, συναντοῦν τὴν θείαν ἐπιείκειαν καὶ στοργὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἑνὸς ἀξίου λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, κινουμένου πέραν τῶν στενῶς νοουμένων καθηκόντων του. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις εἰδικῆς βιβλιοθήκης ἐν τῷ καθ'*

ἡμᾶς Νοσοκομείῳ, πλουτισθείσης διὰ ψυχαγωγικῶν καὶ ἠθικοθρησκευτικῶν βιβλίων, περιλαμβανούσης τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ "Ἡλίου". Μερίμνῃ αὐτοῦ ἐπεσκέφθη τοὺς ἀσθενεῖς κρατουμένους κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ἐτέλεσεν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ διένειμεν δῶρα μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Φίλων Κρατουμένων τῆς Ἐνορίας του. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον καθιστᾶ τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ ὄντως ἀποστολικήν, εἶναι ἡ προσωπικὴ καὶ κατ' ἰδίαν ἐπαφὴ μὲ ἕναν ἕκαστον τῶν ἀσθενῶν κρατουμένων καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ στοργικὸν ἐνδιαφέρον ποὺ ἐπιδεικνύει διὰ τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτοὺς ζητήματα... Χαρακτηριστικὸν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἀπόδειξις ὅτι ὄντως αἱ προσπάθειαί του ἀποδίδουν καρπούς, εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀσθενεῖς κρατούμενοι, ἀρνηταὶ πάσης πίστεως καὶ ὑβρισταὶ τῶν Θείων, προσῆλθον ἐσχάτως εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θ. Κοινωνίας μεταμελημένοι καὶ αἰσιόδοξοι» καὶ καταλήγει: *«Τοιοῦτοι ἱερεῖς ὡς ὁ αἰδεσ. Ἐμμανουὴλ Βολουδάκης, μεταφέροντες εἰς τὴν πρᾶξιν τὸν Χριστιανικὸν Λόγον, τιμοῦν ὄντως τὸ ἱερόν των σχῆμα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δικαιώνουν τὸν εἰς αὐτὴν ἀποτιόμενον σεβασμόν».* Κατόπιν τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς ἀπέστειλε Εὐχαριστήριον πρὸς τὸν π. Ἐμμανουὴλ ὁ τότε Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Κ. Παπακωνσταντίνου. Ἀργότερα, στὶς 26 Μαρτίου 1959, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας Ἀρχιμ. Δωρόθεος Βενάρδος τοῦ ἀπευθύνει Εὐχαριστήριον, γράφοντας ὅτι *«διὰ τῆς καθόλου δράσεως ὑμῶν καταστήσατε τὸ Ἵδρυμα τοῦτο* (δηλ. τὸ Νοσοκομεῖο Κρατουμένων) *Πνευματικὸν Κέντρον».*

* * *

Στὶς 19 Μαρτίου 1958 ὁ π. Ἐμμανουὴλ διορίζεται προσωρινὸς Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ μας Ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κυρὸν Θεόκλητον *«εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπουσιάζοντος εἰς Ἀμερικὴν αἰδεσ. Θεμιστοκλέους Παπακωνσταντίνου».* Παρὰ τὸ σύντομον διάστημα ποὺ ἀνέλαβε ὡς Προϊστάμενος (λίγο περισσότερο ἀπὸ 6 μῆνες) ἐργάσθηκε ἐντατικὰ καὶ ἀντικατέστησε τὰ πεπαλαιωμένα Ἀναλόγια καὶ τὸν Δεσποτικὸ Θρόνο τοῦ Ναοῦ καὶ μεταρρύθμισε ριζικὰ τὸν Σολέα βάσει σχεδίου τοῦ καθηγητοῦ Ἰ. Ρωμαΐδου καὶ τοῦ Ἀρχιτέκτονος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐνορίτου καὶ ἐπιτρόπου Ὀρέστου Φιντικάκη. Ἀφήρεσε τὰ ἀντιαισθητικὰ κιγκλιδώματα τοῦ Τέμπλου καὶ ἀντικατέστησε τὸ ξύλινο ὑπερυψωμένο πάτωμα τοῦ Σολέως μὲ κτιστό, τὸ ὁποῖο ἐπένδυσε μὲ διακοσμημένα μάρμαρα καὶ τὸ περιέβαλε μὲ ὀρειχάλκινο καλλιτεχνικὸ κιγκλίδωμα.

* * *

Τὸ ἔτος 1958 (18 Νοεμβρίου) διορίζεται Πρόεδρος τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ συνεχίζει πιὸ συστηματικὰ τὴ φιλανθρωπική του δράση καθιερώνοντας τὸ Ἐνοριακὸ «δέμα τοῦ Πτωχοῦ», κατὰ μίμησιν τοῦ «δέματος ἐπαναπατριζομένων», παλαιότερη ἐξόρμηση τῆς Ἐκκλησίας, στὴν ὁποία τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ ὁ 8ος Τομέας. Ἐπίσης, ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος εἶχε ἡγηθεῖ μιᾶς ἀποστολῆς στὸ Καρπενήσι, ὅπου διένειμε 11.000 δέματα σὲ ἐμπεριστάτους, πράξη τὴν ὁποία εἶχε ἰδιαιτέρως προβάλλει ὁ Τύπος τῆς Λαμίας καὶ μιᾶς ἄλλης στὴν Μυτιλήνη, ὅπου, ἀφοῦ μὲ δική του μέριμνα συγκεντρώθηκαν 10 τόννοι εἰδῶν ἱματισμοῦ, τὰ παρέδωσε στὸ νησὶ καὶ ἐπέβλεψε τὴ διανομή τους.

* * *

Τὸ 1964 λαμβάνει ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομον (Χατζησταῦρον) τὸν Β΄, τὸ Ὀφφίκιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου.

Λίγο ἀργότερα ἔφερε εἰς πέρας μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία τὸ ἀνακριτικὸ ἔργο ποὺ τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ, δηλαδή, νὰ διενεργήση ἀνακρίσεις γιὰ τὶς ἀποδιδόμενες κατηγορίες ἐναντίον τοῦ ἱεραποστολικοῦ καὶ φλογεροῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτη.

Μὲ νηφαλιότητα καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθεια, σὲ μιὰ δύσκολη ἐποχὴ γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, μὲ πολλοὺς ἐπισκόπους νὰ ζητοῦν τὴν κεφαλὴν τοῦ Αὐγουστίνου "ἐπὶ πίνακι", κατώρθωσε ὁ π. Ἐμμανουὴλ νὰ μεταστρέψη ἀκόμη καὶ μάρτυρες κατηγορίας τοῦ π. Αὐγουστίνου σὲ μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ ἔτσι κατέθεσε ἀθωωτικὸ πόρισμα ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιστοῦ κληρικοῦ.

Ἡ ἀθώωση αὐτὴ τοῦ π. Αὐγουστίνου ἦταν ἀποφασιστικῆς σημασίας, διότι τυχὸν παραπομπή του στὸ Συνοδικὸ Δικαστήριο καὶ καταλογισμὸς εἰς βάρος του ἔστω καὶ ἑξάμηνης ἀργίας, θὰ τοῦ στεροῦσε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλεγῆ Ἐπίσκοπος. Ἔτσι, κατέστη δυνατὸν νὰ ἐκλεγῆ ἀργότερα, τὸ ἔτος 1968, Μητροπολίτης Φλωρίνης, κατόπιν προτάσεως τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου.

Ἡ ἀθώωση τοῦ π. Αὐγουστίνου ἔστρεψε πολλοὺς ἱεραρχες ἐναντίον τοῦ π. Ἐμμανουήλ, κάποιοι δὲ ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ἦσαν καὶ συμφοιτητές του, «τοῦ ἔκοψαν τὴν καλημέρα». Αὐτό, ὅμως, δὲν τὸν ἐπτόησε, γιατὶ εἶχε τὴν ἀνάπαυση τῆς συνειδήσεώς του, ὁ δὲ π. Αὐγουστῖνος οὐδέποτε λησμόνησε τὴν γενναία στάση τοῦ π. Ἐμμανουὴλ στὴν δοκιμασία του. Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ περιέχονται στὸ βιβλίο τοῦ π. Αὐγουστίνου « Ἀπολογία Αὐγουστίνου Καντιώτη».

* * *

Στὶς 7 Φεβρουαρίου 1969, μετὰ τὴν συνταξιοδότηση τοῦ π. Θεμιστοκλῆ Παπακωνσταντίνου διορίζεται Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ μας καὶ ἐπεδόθη εὐθὺς ἀμέσως σὲ ἔργα ἀνακαινίσεώς του.

Ἔτσι τὸ ἔτος 1969 ἄρχισε ἡ ἀποκατάσταση τῶν ἐξωτερικῶν ὄψεων τοῦ Ναοῦ, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἀποσαθρωθεῖ. Ἀφαιρέθηκαν τὰ σαθρὰ ἐπιχρίσματα καὶ ὁπλίσθηκαν ὅλες οἱ ἐξωτερικὲς ἐπιφάνειες μὲ

ἀρτιφισιέλ. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε ἀποφασισθεῖ ἀπὸ παλαιότερα ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια, ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1948(!) καὶ ὅμως, οἱ τότε ὑπεύθυνοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸ ὑλοποιήσουν. Τὸ ἀρτιφισιέλ αὐτὸ ἐκράτησε τὸν Ναό μας ὄρθιον διότι, σὺν τὶς ὅποιες φθορὲς τῶν ἐτῶν, ποὺ ἀκολούθησαν, μεσολάβησαν καὶ ἰσχυροὶ σεισμοί.

Τὸ ἔτος 1970 ὁ π. Ἐμμανουὴλ ἀντικατέστησε ὅλα τὰ σαθρὰ στασίδια καὶ τὰ καθίσματα τοῦ Ναοῦ μὲ νέα καὶ ἀξιοποίησε τὸν ὄπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος χῶρο, ὁ ὁποῖος ἦταν βραχώδης, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπεστράτευσε τὸν ἀείμνηστο Δήμαρχο Ἀθηναίων Δημήτριο Ρίτσο, νὰ τὸν ἐκβραχίση μὲ δαπάνη τοῦ Δήμου. Στὸν δημιουργηθέντα χῶρο ἔκτισε ἀποθήκη καὶ κουζίνα (μὲ τὴν προσωπικὴ καὶ ἀφιλοκερδῆ ἐργασία τοῦ ἐργατικοῦ καὶ εὐσεβοῦς νεωκόρου κ. Μανώλη Γιαλεδάκη) καὶ ὕψωσε διώροφο κτῖσμα, τὸ ὁποῖο σήμερα ἔχει διαμορφωθεῖ τὸ μὲν

ἰσόγειο σὲ Ἀρχονταρίκι, ὁ δὲ ἄνω ὄροφος σὲ Κέντρο Νεότητος.

Τὸν ἴδιο χρόνο ἀντικατέστησε μὲ σιδερένιες τὶς δύο πλάγιες ἐξώθυρες τοῦ Ναοῦ, ποὺ τὸ ξύλο τους εἶχε σαπίσει.

Τὸ ἔτος 1976, προσέθεσε καὶ 4η μεγάλη καμπάνα στὸ Κωδωνοστάσιο, ἡ ὁποία δίδει τὸν πανηγυρικὸ τόνο κατὰ τὶς μεγάλες ἑορτές.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἀπέκτησε ὁ Ναὸς θέρμανση καὶ ἀποκαταστάθηκε τὸ παλαιὸ Ναΐδριο τοῦ ἁγίου Νικολάου, ποὺ εἶχε ἀλλάξει πολλὲς χρήσεις (μὲ τελευταία τὴ χρήση του σὰν συμπλήρωμα τῶν αἰθουσῶν τοῦ 5ου Γυμνασίου) καὶ μεταποιήθηκε σὲ παρεκκλήσιο τοῦ ἁγίου Νεκταρίου.

Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἐκτιμήσας τὴν προσωπικότητα καὶ τὰ ἔργα του τὸν διόρισε ἤδη ἀπὸ τὸ ἔτος 1970 Πρόεδρο τῆς 1ης (Κεντρικῆς) Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Νοσοκομείου τῶν Κληρικῶν. Στὸ Συμβούλιο αὐτὸ τὸν διετήρησε καὶ ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, τὸν διόρισε δὲ καὶ στὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

* * *

Ὁ π. Ἐμμανουὴλ ἔδιδε μεγάλη σημασία στὴν Θεία Λατρεία. Ἄριστος ἱερουργός, γνώστης τοῦ τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ σπάνια φωνὴ καὶ ἱεροπρεπής, ὑπέβαλε μὲ τὴ σοβαρότητά του.

Ἐκήρυττε ἀπὸ διάκονος τὸν Θεῖο Λόγο, κατὰ δὲ τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1945-1960 ἐκήρυττε σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μόνο αὐτὸς κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία. Πολλὰ ἀπὸ τὰ κηρύγματά του δημοσιεύθηκαν σὲ ἡμερήσιες ἐφημερίδες.

Καθιέρωσε τὶς Πανηγύρεις τῶν 4 Ρεθυμνίων Νεομαρτύρων τῆς Κρήτης, στὶς 28 Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1956, δηλαδὴ 4 ἔτη πρὸ τῆς ἐπισήμου ἀνακηρύξεώς του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία! Ἡ εὐλάβειά του πρὸς τὸν Ἅγιο Νεκτάριο

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΜΑΣ

Ὅπως εἴχαμε προαναγγείλει στὸ περιοδικὸ "ΕΥΛΟΓΙΑ" τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 2007 τὸ Ἐνοριακὸ Φιλόπτωχο τοῦ Ἱ. Ναοῦ μας στὰ πλαίσια τῆς ποιμαντικῆς του διακονίας πραγματοποίησε τὶς κάτωθι ἐκδηλώσεις:

* Στὶς 8 Φεβρουαρίου τὸ ἀπόγευμα-Τσικνοπέμπτη πήγαμε ἐπίσκεψη ἀγάπης στὰ κορίτσια τοῦ ἱδρύματος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας "ΔΑΜΑΡΙΣ" στὴν Ἄνοιξη Ἀττικῆς.

Μιὰ μέρα ποὺ οἱ πολλοὶ πηγαίνουν νὰ "τσικνίσουν", σαράντα πρόσωπα τῆς ἐνορίας μας προτίμησαν νὰ περάσουν τὸ ἀπόγευμά τους, συντροφιὰ μὲ τὰ κορίτσια "ΔΑΜΑΡΙΣ" δίδοντας καὶ παίρνοντας χαρὰ μὲ αὐτὴ τὴν ἐπικοινωνία ἀγάπης καὶ προσφέροντας τὸ κατὰ δύναμιν, αὐτοὶ καὶ τὸ Ε.Φ.Τ. γιὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱδρύματος.

* Στὶς 11 τοῦ ἰδίου μηνός, Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω, τελέσαμε πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία μὲ ἀρτοκλασία, καὶ ἡ νοερὰ συνομιλία μαζί του ἦταν ἀδιάκοπη.

* * *

Ὁ π. Ἐμμανουὴλ Βολουδάκης ἀφῆκε μνήμη ἀνθρώπου πίστεως, ἀνεξικακίας, ἐγκάρδιας ἀγάπης, συγχωρητικότητος καὶ καταλλαγῆς. Ἀξιώθηκε δὲ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἱερουργῆ μέχρι λίγο πρὸ τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ τελευταία του Θ. Λειτουργία ἦταν κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, ὅπου ἐλειτούργησε στὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, στὸν Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Τοπολίων, στὶς 6 Ἰανουαρίου 1997 καὶ ἐτέλεσε καὶ τὸν Μ. Ἁγιασμό, μετὰ δὲ ἀπὸ ὀλιγοήμερη ἀσθένεια ἐκοιμήθη κατὰ τὴν ἀνατολὴ τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1997 καὶ ἐτάφη στὸ Κοιμητήριο τῶν Τοπολίων.

Ὁ Κύριος νὰ ἀνταποδώση τοὺς κόπους του καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐμεῖς νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του καὶ νὰ μιμούμεθα τὴν «καλὴν ἀναστροφήν» του.

ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐλογίας ὅλων ὅσοι μᾶς συμπαραστέκονται καὶ μᾶς βοηθοῦν στὸν Ἔρανο Ἀγάπης, Ἐρανιστῶν καὶ Ἐρανιστριῶν καὶ γενικὰ στὴν Φιλανθρωπία τῆς Ἐνορίας μας.

Ἐδόθησαν σὲ ὀγδόντα περίπου ἄτομα ἀναμνηστικὰ μετάλλια, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ εἰκονογραφημένη περγαμηνή.

Ἰδιαιτέρως τονίσθηκε ἡ συμβολὴ καὶ ἕξι ἑταιρειῶν-καταστημάτων ποὺ μᾶς στηρίζουν ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα τόσο ὑλικὰ μὲ τὴν προσφορὰ μαγειρεμένου φαγητοῦ, ψωμιοῦ, γλυκισμάτων καὶ χαρτικῶν ὅσο καὶ ἠθικὰ μὲ τὴν μεγάλη τους ἀφιλοκέρδεια, εὐγένεια καὶ προθυμία. Πρόκειται γιὰ τὰ δύο ἑστιατόρια **"Τὸ Μικράκι"** ἐπὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ **"Βεργίνα"** ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βαλτετσίου, γιὰ τοὺς τρεῖς φούρνους **"Ἄρτισμα"** τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ, **"Παλαιὸς Φοῦρνος"** τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη καὶ **"Ἄρτιστον"** ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη, καθὼς καὶ τὴν Βιομηχανία χαρτικῶν **"Εὐρωχαρτικὴ"** Α.Ε.Β.Ε. μὲ ἕδρα στὸν Ἀσπρόπυργο. Στὶς ἑταιρεῖες αὐτές, ἐκτὸς τοῦ μεταλλίου καὶ τῆς περγαμηνῆς δόθηκαν καὶ τιμητικὲς πλακέττες.

Ἦταν μιὰ ἐκδήλωση εὐχαριστίας στὸν Κύριό μας, γιὰ τὶς εὐλογίες του, προσευχῆς γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ προσφέρουν ἀγάπη γιὰ τὸν συνάνθρωπο, καὶ ἕνα εὐχαριστῶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας γιὰ τὴν προθυμίαν ὅλων αὐτῶν στὶς ἐκδηλώσεις διακονίας τοῦ ἔχοντος ἀνάγκη ἀνθρώπου.

Ἂς ἔχει δόξα τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν εὐλογία ἐπικαλούμεθα πάντοτε μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας.

Ὁ Ὑπεύθυνος τοῦ Ε.Φ.Τ.

πρωτ. Φίλιππος Μίαρης

ΠΕΡΙ ΤΟΥ «ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΥ» ΒΑΣΙΛΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΜΟΙΑΖΕ ΚΑΘΟΛΟΥ

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας, ζήτησαν διευκρινίσεις γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορα Βασίλειου τοῦ Μακεδόνα, ὥστε νὰ γίνει πιὸ κατανοητὴ ἡ ἐπικαιρότητα τῶν νουθεσιῶν του πρὸς τὸν γιὸ του, τὸν ἑπόμενο αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν σοφό.

Ἦταν πράγματι παράλειψη μας, γιατὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε ἐξηγήσει καλύτερα τὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τόσο σύγχρονο, παρ' ὅλο ποὺ ἔζησε περισσότερα ἀπὸ χίλια χρόνια πρὶν τὶς μέρες μας.

Τὸ χαρακτηριστικό μας ἐμᾶς τῶν νεοελλήνων εἶναι ὁ «νεοπλουτίστικος» χαρακτήρας, σὲ ὅλη τὴ "δόξα" του, καὶ σ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπειά του. Περάσαμε, σὰν λαός, μιὰ μακριὰ περίοδο φτώχειας, ὅταν καθημερινά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλική μας ἐπιβίωση, ἀγωνιζόμαστε καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν ἠθική μας ὑπόσταση, γιὰ τὸ δικαίωμά μας νὰ ὑπάρχουμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μὲ τὸν χαρακτήρα καὶ τὶς ἀξίες ποὺ εἴχαμε ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοεμφανιστήκαμε, τότε, στὴν αὐγὴ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν στερήσεων, καταφέραμε νὰ δώσουμε στὴν οἰκουμένη ἀνθρώπους πού, ὁποιοσδήποτε λαὸς θὰ ἦταν περήφανος νὰ τοὺς ἔχει προγόνους του, ἀνθρώπους γενναίους, ἀληθινούς, ἀνθρώπους ποὺ δὲν ὑπολόγισαν τὴ ζωή τους καὶ τὴν καλοπέρασή τους, γιατὶ εἶχαν μέσα τους ἀξίες μεγαλύτερες ἀπ' τὸν «ἑαυτούλη» τους καὶ τὴν καλοζωΐα του.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν γνώρισαν ἀνάπαυση, γιὰ νὰ τὴν γνωρίσουμε ἐμεῖς. Δὲν χόρτασαν φαγητό, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐμεῖς τόσο, ποὺ νὰ τὸ πετᾶμε στὰ σκουπίδια. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὀνειρεύτηκαν γιὰ μᾶς μιὰ ζωὴ καλύτερη ἀπ' τὴ δική τους καὶ μᾶς τὴν ἔδωσαν. Γιατί, ἐμεῖς, ἂν καθίσουμε νὰ σκεφτοῦμε, ἔχουμε τὰ πάντα. Αὐτὸ ποὺ μᾶς λείπει εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Αὐτὸν χάσαμε. Καὶ τὸν χάσαμε, γιατὶ ντραπήκαμε γιὰ τοὺς πατέρες μας καὶ γιὰ τὴ ζωή τους καὶ γιὰ τὶς «ὀπισθοδρομικὲς» ἀξίες τους. «Τὰ παιδιά, πρέπει νὰ ἀναδεικνύονται ζωντανὲς εἰκόνες τῆς ἀρετῆς τῶν πατέρων τους», γράφει ἐκεῖνος ὁ πατέρας στὸν γιὸ του. Ἐμεῖς ὅμως ντρεπόμαστε γιὰ τὴν ἀρετὴ τῶν πατέρων μας καὶ δὲν θέλουμε νὰ γίνουμε εἰκόνες τους.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο μᾶς εἶναι χρήσιμη ἡ ζωὴ τοῦ Βασίλειου τοῦ Μακεδόνα. Γιατὶ αὐτὸς ξεκίνησε ἀπὸ πάμφτωχος ἐργάτης σὲ ξένα χωράφια. Τὰ μόνα του ἐφόδια ἦταν ἡ ἰδιαίτερη σωματική του δύναμη, ἡ ἀσυνήθιστη ὀμορφιά του, κι ἡ ἐπίσης ἀσυνήθιστη εὐφυΐα του. Ἀλλὰ ἡ εὐφυΐα του δὲν ἦταν μόνον ἡ ἱκανότητά του νὰ ἀξιοποιεῖ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο ὅλες τὶς

καταστάσεις. Ἦταν καὶ ἡ πίστη στὶς φιλίες του καὶ ἡ ἀκεραιότητά του καὶ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ ἕνα-ἕνα φανερώθηκαν ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα στὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου, θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς μοιάσει. Ἐμεῖς, φεύγουμε ἀπὸ τὸ χωριό μας γιὰ νὰ γίνουμε, ὄχι κοσμοκράτορες, ἀλλὰ διευθυντὲς σὲ μιὰ δημόσια ὑπηρεσία, καὶ νομίζουμε ὅτι ὁ κόσμος μ�ς ἀνήκει καὶ συμπεριφερόμαστε στοὺς ἀνθρώπους σὰν νὰ εἶναι σκουπίδια. Τὰ παιδιά μας δέ, τὰ μεγαλώνουμε χωρὶς ὅριο, χωρὶς μέτρο, πανομοιότυπες εἰκόνες τῆς θρασύτητας καὶ τῆς ἀλαζονείας μας.

Ἐκεῖνος ὅμως, παρ' ὅτι παντοδύναμος, κράτησε τὴ λογική του καὶ συνειδητοποίησε τὰ περιορισμένα ὅριά του. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ πῆρε τὸ ἀξίωμα μὲ τὴν ἀξία του, δὲν δίσταζε νὰ διακηρύξει ὅτι δὲν κάνει ὁ θρόνος τὸν βασιλιά, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρῶτα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ ἀξιώματα, καὶ γι' αὐτὸ φρόντισε νὰ μάθει στὸ γιό του πῶς θὰ γίνει ἄνθρωπος πρῶτα, κι ὕστερα βασιλιάς. Γι' αὐτὸ εἶναι ἡ ζωή του καὶ οἱ προτεραιότητές του ἔλεγχος γιὰ μᾶς. Γιατὶ μᾶς δείχνουν τὴ δική μας ἔλλειψη ἀξίας, τὴ δική μας γυμνότητα.

Καί, γιὰ νὰ γίνει σαφέστερη αὐτὴ ἡ διαφορά μας, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀναφέρω καὶ κάποια ἀκόμη πράγματα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνεκτίμητη παρακαταθήκη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἐπιλογή εἶναι δύσκολη, γιατὶ ὅλα τὰ κεφάλαια εἶναι τὸ ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅμως προσπάθησα νὰ ξεχωρίσω τὶς ἀναφορὲς στὰ πιὸ σύγχρονα θέματα.

Ὅτι ὅλα τὰ ἐδῶ εἶναι πρόσκαιρα

Νὰ γνωρίζεις, παιδί μου, ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν ἔχει τίποτα τὸ σταθερό, τίποτα τὸ βέβαιο, τίποτα τὸ ἀμετάβλητο. Γιατὶ κάθε φορὰ ἰσορροπεῖ τὶς καταστάσεις μὲ διαφορετικὸ τρόπο, σὰν ἕνας τροχὸς ποὺ κυλάει καὶ ἔρχονται τὰ κάτω πάνω καὶ τὰ πάνω κάτω. Γι' αὐτό, οὔτε νὰ ἐπαίρεσαι μὲ τὶς εὐτυχίες σου, οὔτε νὰ ἐξουθενώνεσαι μὲ τὶς δυστυχίες, ἀλλὰ νὰ εἶσαι καὶ στὰ δύο σταθερός καὶ ἀμετάπτωτος, προσκολλημένος μόνο στὸ καλό, κι ἀφήνοντας ὅλα τὰ ἄλλα στὸ Θεό. Γιατί, ὅταν ὅλα σοῦ πᾶνε καλά, πρέπει νὰ σκέφτεσαι τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀτυχίες καὶ νὰ μὴν περηφανεύεσαι. Ἀλλὰ καὶ ὅταν βρίσκεσαι σὲ δυσκολία καὶ δοκιμασία, πρέπει νὰ ἐλπίζεις ὅτι τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ μὴν ἀφήνεσαι νὰ καταπονηθεῖς. Ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι μικροψυχία καὶ εἶναι ἀνάξιο τῆς ἀρετῆς ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἕνας βασιλιάς, γιατὶ τὸ μέλλον εἶναι ἀόρατο. Ἔτσι λοιπόν, νὰ μὴ σὲ πιάσει ποτὲ κανείς, οὔτε μέσα στὴ γκρίνια καὶ τὴν ἀπελπισία, οὔτε ὅμως καὶ «χαζοχαρούμενο». Καὶ μ' αὐτὸ τὸ μέτρο καὶ τὴ σωφροσύνη σου, θὰ κερδίσεις δύο καλά: τὸ ἕνα εἶναι ὅτι θὰ νικήσεις τὰ πάθη ποὺ σὲ ὠθοῦν στὰ ἄκρα, ἀλλὰ θὰ κλείσεις καὶ τὸ στόμα αὐτῶν ποὺ στέκονται ἀπὸ πάνω σου, ἕτοιμοι νὰ σοῦ ποῦν ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία γιὰ ὅλα τὰ κακά.

Περὶ ἐπιμελείας

Πρέπει νὰ ἀναγκάσεις τὸν ἑαυτό σου νὰ θέλεις νὰ προσέχεις τὰ πάντα καὶ νὰ μὴν παραβλέπεις τίποτα. Αὐτὸ σοῦ τὸ λέω, ἐπειδή, σὰν βασιλιάς, δὲν θὰ ἔχεις κανέναν ἀπὸ πάνω σου ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ σὲ ἀναγκάσει νὰ κάνεις ό,τιδήποτε. Ὅμως, ἀκόμα κι ἂν βασιλεύεις πάνω σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, ἔχεις κι ἐσὺ ἀπὸ πάνω σου τὸν βασιλέα τὸν ἐν οὐρανοῖς. Ὅπως λοιπὸν Ἐκεῖνος νοιάζεται γιὰ τὰ πάντα σὰν Θεός, ἔτσι καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ παραβλέπεις τίποτα, σὰν βασιλέας κάτω ἀπὸ τὸ Θεό. Γιατί, ἂν ἰσχύει γιὰ ὅλους τὸ σοφὸ ρητὸ «οὐ μικρὸν τὸ παραμικρόν», πολὺ περισσότερο ἰσχύει γιὰ σένα.

Περὶ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας

Πολλοὶ βασιλεῖς ἔζησαν προσωρινὰ σ' αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ πολλοὶ λίγοι ἔγιναν κάτοικοι τῆς οὐράνιας βασιλείας. Φρόντιζε, λοιπόν, ἀγαπημένο μου παιδί, ὄχι μόνον νὰ εἶσαι ἐδῶ καλὸς βασιλιάς, ἀλλὰ νὰ κληρονομήσεις καὶ τὴν ἐπουράνια βασιλεία, καλλιεργῶντας τὶς ἀρετές. Γιατὶ αὐτὴ ἡ βασιλεία σήμερα εἶναι δική σου κι αὔριο δὲν εἶναι καὶ μεθαύριο εἶναι ἄλλου καὶ τὴν ἑπόμενη μέρα εἶναι τοῦ ἑπόμενου, ἔτσι ὥστε ποτὲ δὲν ἀνήκει σὲ κανένα. Ἐπειδή, λοιπόν, θέλουμε δὲν θέλουμε θὰ τὴν παραδώσουμε τὴν ἐπίγεια ἐξουσία, νὰ φροντίσουμε νὰ κερδίσουμε μὲ τὶς ἀρετὲς τὴν πέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο βασιλεία, ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἀθάνατη καὶ χωρὶς διαδοχή. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ρευστὰ καὶ παρέρχονται.

Περὶ φίλων πιστῶν

Νὰ χαίρεσαι περισσότερο γιὰ τοὺς φίλους σου, γιατὶ εἶναι ἀληθινοί, παρὰ γιὰ τοὺς συγγενεῖς σου. Γιατὶ οἱ συγγενικοὶ δεσμοὶ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν κοινὴ ἀρετή, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὁπότε, δὲν ἔχουν τὴν ἐλεύθερη ἐπιλογή τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀγάπη τῶν φίλων ὅμως, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀρετῆς τους καὶ σοῦ τὴν προσφέρουν μὲ τὴ θέλησή τους. Καὶ ἡ μὲν (ἀγάπη τῶν συγγενῶν) εἶναι φυσική, ἐνῶ ἡ φιλία ἔχει τὸ Θεό. Γιατὶ οἱ συγγενεῖς πολλὲς φορὲς ἔβλαψαν τοὺς συγγενεῖς τους γιὰ μηδαμινὰ πράγματα. Οἱ ἀληθινοὶ φίλοι ὅμως ἀψηφοῦν ὅλον τὸν κόσμο κι αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ ζωή τους γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν φίλων τους.

Περὶ ταπεινοφροσύνης

Νὰ ζητᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δείχνεις καὶ σὺ ἔλεος σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ σένα. Γιατί, ἀκόμα κι ἂν ἔγινες γιὰ κάποιο λόγο κύριός τους, ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι σύνδουλός τους, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε ἕναν καὶ μόνο Κύριο, τὸν Θεό. Κι ὁ πηλὸς εἶναι ὁ κοινὸς προπάτορας ὅλου τοῦ γένους μας, ἔστω κι ἂν ἐμεῖς, τὰ χώματα, κάνουμε τὸ σπουδαῖο ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Νὰ θυμᾶσαι πάντα, λοιπόν, Ὑψηλότατη σκόνη, πώς, ὅσο ψηλὰ κι ἂν σηκωθεῖς, θὰ κατέβῃς καὶ πάλι ἀπὸ τὴ γῆ, μέσα στη γῆ. Καὶ τότε δὲν θὰ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ἀπάντησις τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἐ.τ. κ. Χρίστου Ἰ. Καθάρειου εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ πατρὸς Γεωργίου Χάας, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ τεῦχος 56 τοῦ περιοδικοῦ «ΕΥΛΟΓΙΑ»

Ἀγαπητὴ Εὐλογία,

Μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐμελέτησα τὸ ὡς ἄνω μακροσκελὲς ἄρθρο τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς Γεωργίου. Λυποῦμαι ποὺ θὰ τοῦ εἴπω ὅτι, μὲ τὸ ἄρθρο αὐτό, ἐζημίωσε τὸν ἑαυτό του. Διότι ἐξ αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι οὗτος ἀνέλαβε τὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ὑπεστήριξα ὅτι, κατὰ τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως ἡ Παναγία μας ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν βρέφος ὡς τέλειον ἄνθρωπον καὶ ὄχι ὡς Θεόν, ποὺ εἶχε γράψει προηγουμένως ὁ π. Βασίλειος. Ἀπέβλεψε δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ὁ π. Γεώργιος νὰ δηλώση ὑποταγὴν εἰς τὰ γραφόμενα ὑπ' αὐτοῦ.

Τὸ ἄρθρο ὅμως αὐτὸ μὲ ἐξανάγκασε νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Εὐλογίας καὶ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐξ ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ἀπέκρυψα νὰ μὴν γίνουν γνωστά. Αὐτὰ δὲ εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Τὸ ὅτι ἡ Παναγία μας ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν ὡς Θεὸν καὶ ὄχι ὡς ἄνθρωπον, τὸ εἶχε γράψει ὁ π. Βασίλειος. Αὐτὸς ὅμως εἶναι λίαν ἀγαπητὸς ἀπὸ νέος μέχρι καὶ σήμερον. Διότι εἶναι σύγχρονος τοῦ υἱοῦ μου Γεωργίου καὶ ἐκ τούτου τὸν ὑπεραγαπῶ. Ἀπέκρουσα τὸ κείμενον μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι, κατὰ τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως (τὸ Πιστεύω) ἡ Παναγία μας ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν (βρέφος) ὡς ἄνθρωπος μόνον καὶ ὄχι ὡς Θεόν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐνώχλησε τὸν π. Βασίλειον. Καὶ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἐξῆλθε καὶ μὲ ἐπλησίασε καὶ

περιφανευτεῖς μπροστὰ σὲ κανένα ταπεινὸ χῶμα. Γιατὶ θὰ θυμᾶσαι τὰ δικά σου λάθη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ θὰ ξεχνᾶς τὰ λάθη τῶν ἄλλων πρὸς ἐσένα.

Ὁ γιὸς τοῦ Βασίλειου τοῦ Μακεδόνα, προφανῶς ἀκολούθησε κατὰ γράμμα τὶς συμβουλὲς τοῦ πατέρα του, καὶ ἔγινε ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ δίκαιους καὶ συνετοὺς αὐτοκράτορες, θέσπισε νέους καὶ δίκαιους νόμους, ὑποστήριξε κάθε καλὸ στὰ γράμματα καὶ στὶς τέχνες τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἄφησε ἕνα μεγάλο συγγραφικὸ ἔργο πίσω του, γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ «προσονύμιο» Σοφός.

Ἡ Μακεδονικὴ δυναστεία, ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες –ἂν ὄχι ἡ ἐνδοξότερη– τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Τὰ ἔργα φαίνονται πάντα ἀπὸ τοὺς καρπούς τους.

Ν. Β.

μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔγραψα εἶναι αἱρετικὰ καὶ Νεστοριανά. Μὲ παρέπεμψε δὲ νὰ διαβάσω κάποια ἐργασία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Ἔκπληκτος τὸν ἤκουον καὶ τοῦ εἶπα πὼς δὲν τὸν καταλαβαίνω. Τὸ γεγονός ὅμως αὐτὸ τὸ ἐτήρησα μυστικὸν ἀπὸ ὅλες τὶς ἐνέργειές μου, διὰ νὰ μὴ ἐκθέσω τὸν λίαν ἀγαπητὸν π. Βασίλειον. Ἠκολούθησεν ὁ θεολόγος κ. Χρ. Λεβέντης μὲ δύο ἐπιστολάς, ὑποστηρίζων αὐτὰ ποὺ ἔγραψεν ὁ π. Βασίλειος. Αὐτὰ μὲ παρώθησαν νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰς λέξεις αἵρεσις καὶ αἱρετικός. Ἡ ἐργασία αὐτὴ μοῦ ἀπέδωκε τὸ βιβλιαράκι *«Περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων αἵρεσις καὶ αἱρετικός»*. Αὐτὸ τὸ ἔστειλα σὲ πολλὰ διακεκριμένα πρόσωπα καὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Παραδόξως ἔλαβεν τὴν ἐργασίαν καὶ μὲ συγχαίρει διὰ τὰς ἐπιδόσεις μου. Ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τὸ ἀντέγραψα εἰς τὴν ἀπὸ 6/12/2006 ἐπιστολήν μου πρὸς τὸν π. Βασίλειον. Μετὰ καθυστέρησιν ἀπαντήσεως 17 ἡμερῶν ἔλαβον τὴν ἀπὸ 23/12/06 ἐπιστολήν του, ἐν τῇ ὁποία ὅμως ἀναγράφει ἀνακριβέστατα γεγονότα. Τοῦ ἀπήντησα ἀμέσως, ὅτι δὲν συμφωνῶ μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς του. Καὶ ὅτι θὰ λάβῃ ἀναλυτικὴν ἐπιστολήν μου. Αὕτη συνετάγη καὶ ἀπεστάλει μὲ ἡμερομηνίαν 26/12/2006. Θὰ ἦτο δὲ πολὺ εὐχάριστον καὶ διὰ τὸν ἴδιον τὸν ἀγαπητὸν π. Βασίλειον, ἐὰν τὰς δύο αὐτὰς ἐπιστολάς μου τὰς ἐπεδείκνυε εἰς ὁλόκληρον τὸ συμβούλιον τοῦ Ναοῦ, τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους, ἐν ὁλομελείᾳ καὶ ἐλαμβάνοντο ὑπ' αὐτοῦ αἱ ἐνδεικνυόμεναι ἀποφάσεις. Ἐγὼ τὸν προτρέπω καὶ τὸν παρακαλῶ συγχρόνως, νὰ τὸ πράξῃ. Ὅλα αὐτά, εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἀποτελοῦν καὶ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἄρθρο τοῦ πατρὸς Γεωργίου. Διὰ νὰ καταστῇ δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν ἔτι σαφέστερον ἡ ἐπιδίωξις τοῦ πατρὸς Γεωργίου μὲ τὸ ἄρθρον αὐτοῦ, ὑπενθυμίζω τὸ ἀναγραφόμενον ὑπὸ τούτου εἰς τὴν σελίδα 44 ὅτι **«Δυστυχῶς ὁ κ. Καθάρειος δὲν δέχθηκε καμμία παρατήρηση καὶ δὲν ἔδειξε προθυμία νὰ διορθώση τὸ ἐπίμαχο σημεῖο».** Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀποκάλυψις. Ἐπιδιώκουν νὰ παραμείνῃ ἡ χυδαιοτάτη ὕβρις τοῦ αἱρετικοῦ ἐν ἰσχύϊ, ἐφ' ὅσον ἐγὼ δὲν ἔσπευσα νὰ συμμαχήσω μετὰ τῆς γνώμης αὐτῶν. Ἀγνοοῦν ὅτι εὑρίσκονται ἀντιμέτωποι τῆς δικαστικῆς μου συνειδήσεως. Ἐδῶ πλέον σταματῶ νὰ γράφω ἄλλο διὰ τὸ δυσάρεστον γεγονός. Θὰ προσθέσω ἐδῶ πρὸς τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τινα εὐχάριστα νέα. Ὁ θεολόγος κ. Χρ. Λεβέντης, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε φέρει τὰς δύο αὐτοῦ ἐπιστολὰς μὲ τὰς ὁποίας μὲ ἀπεκάλει αἱρετικὸν καὶ Νεστοριανόν. Καὶ παρέα αὐτοῦ γράφω εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ βιβλίον περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων αἵρεσις καὶ αἱρετικός. Πρὸς τιμήν του ἤδη μοῦ ἔφερε στὸ σπίτι τὴν 18/1/2007 μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μοῦ τὴν ἔδωσε καὶ μοῦ εἶπε αὐτὰ καὶ διὰ λόγου. Γράφει λοιπὸν ὅτι ἐδιάβασε μὲ προσοχὴν τὸ τελευταῖον φυλλάδιον (περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων αἵρεσις καὶ αἱρετικὸς) καὶ λυπήθηκε διότι μὲ ἀνάγκασε νὰ ἀσχοληθῶ. Κατέληξε δὲ γράφων «τέλος πάντων μετανοῶ ποῦ σᾶς ἐστεναχώρησα... καὶ ζητῶ ταπεινὰ συγνώμην. Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ». Ὑπογραφή. Ἐπαινῶ καὶ πάλιν

τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ καλοῦ θεολόγου. Διότι «τὸ πλανᾶσθαι εἶναι ἀνθρώπινον, τὸ ὁμολογεῖν ὅμως τὴν πλάνην εἶναι Θεῖον». Οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀλάθητος. Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἀλάθητος. Καθ' ἡμᾶς δὲ ὡς νομικοὺς ἡ πλάνη καὶ ἡ ἀμέλεια (ταυτόσημοι) διαιροῦνται, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς μικρὰν ἢ μεγάλην ἀμέλειαν. Καὶ ἡ μεγάλη ἐξισοῦται πρὸς τὸν δόλον, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς οὐσιώδη καὶ ἐπουσιώδη.

Θερμῶς παρακαλῶ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Εὐλογίας νὰ καταχωρίση αὐτουσίαν ὁλόκληρον τὴν παροῦσαν ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ πατρὸς Γεωργίου, ἥτις καταχώρησις εἶναι ἐκ πολλῶν λόγων ὑποχρεωτικὴ νὰ γίνεται διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐντύπου. Κατ' ἐμὲ δὲ προεχόντως ἐκ λόγων εὐπρεπείας.

Χρίστος Καθάρειος
Ἀρεοπαγίτης ἐ.τ.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τιμῶ, ἀγαπῶ καὶ σέβομαι τὸν παλιὸν δικαστικὸν καὶ ἐπίτιμον Ἀρεοπαγίτην κ. Χρῖστον Καθάρειον καὶ εἰς ἀπόδειξη τῶν ἀνωτέρω ἡ ἐνορία μας τὸν ἐτίμησε ἐπ' ἐκκλησίας.

Ὅμως πρέπει νὰ ἐπισημανθῆ ὅτι ὁ σεβαστὸς νομικός, ὡς μὴ θεολόγος, ἐχρησιμοποίησε ἀδόκιμες διατυπώσεις γιὰ τὸ δόγμα τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀντὶ τῆς θεολογικῆς ἀκριβείας.

Ἀπὸ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ στὸ πρόσωπό του προσπαθήσαμε νὰ τοῦ ὑποδείξουμε ὅτι οἱ διατυπώσεις αὐτὲς πρέπει νὰ διορθωθοῦν, διότι αὐτούσιες αὐτὲς τὶς χρησιμοποίησαν κατὰ τὸ παρελθὸν αἱρετικοί, μὲ πρῶτον τὸν Νεστόριον.

Ἐκπλήσσομαι μὲ αὐτὸ ποὺ γράφει, ὅτι στὴν ἀπαντητικὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολή μου διέστρεψα τὰ γεγονότα. Οὐδέποτε ἀπεκάλεσα ἢ ἀπεκαλέσαμε τὸν κ. Καθάρειον αἱρετικόν, οὔτε τὸν θεωροῦμε αἱρετικόν, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι, ὡς μὴ εἰδικὸς στὰ θεολογικά, δὲν παρεξηγεῖται.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἔδωσε διαστάσεις στὸ θέμα, δημοσιεύοντας κείμενα καὶ ἀποστέλλοντας ἐπιστολές, κρίναμε ἀπαραίτητο νὰ δημοσιοποιήσουμε καὶ μέσω τοῦ περιοδικοῦ μας τὴν κριτική, ποὺ κατ' ἰδίαν εἴχαμε κάμει, στὶς ἐσφαλμένες διατυπώσεις του.

Πιστεύουμε πὼς τὸ θέμα πρέπει νὰ κλείση μὲ τὴν κατηγορηματικὴ δήλωσή μας, ὅτι γιὰ μᾶς ὁ κ. Καθάρειος ὄχι μόνο δὲν εἶναι αἱρετικός, ἀλλὰ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ φόβο Θεοῦ καὶ εὐλάβεια, ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νὰ ἀντλήση ἀπὸ τὰ ἀποθέματα τῆς πίστεώς του καὶ νὰ

μεταδώση, μέσα ἀπὸ γραπτὰ κείμενά του, χριστιανικὴ πίστη στοὺς συνανθρώπούς του.

Ὅμως, τὰ δογματικὰ θέματα ἀπαιτοῦν ἐξειδίκευση καὶ πολλὴ μελέτη τῶν πηγῶν τῆς πίστεώς μας, δηλαδὴ μελέτη τῶν συγγραμμάτων τῶν δογματικῶν ἁγίων Πατέρων μας ἀλλὰ καὶ τῶν Ὅρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Γι' αὐτό, κλείνοντας τὸ θέμα, κρίνουμε ἀπαραίτητο νὰ παράσχουμε κάποιες ἐπὶ πλέον διευκρινήσεις στοὺς ἀναγνῶστες μας, ποὺ θὰ διαβάσουν τὴν δημοσιευμένη στὸ τεῦχος αὐτὸ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Καθαρείου.

Οὐδέποτε ἔγραψα αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζεται ὁ κ. Καθάρειος, ὅτι, δηλαδή, ἡ Παναγία μας ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν ὡς Θεὸν καὶ ὄχι καὶ ὡς ἄνθρωπον. Τὰ κείμενά μου ὑπάρχουν, ὅπως, ἐπίσης, καὶ τὸ βιβλίο μου ***« Ὁ Χριστὸς "ἀνθρώπων ἐπέκεινα"»***, στὸ ὁποῖο ἀναφέρομαι ἐκτενέστερα στὴ λειτουργία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἔγραψα ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ «ἐξ ἄκρας συλλήψεως» ἑνώθηκε μὲ τὴν Ὑπόσταση, δηλαδὴ τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ γι' αὐτὸ ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας « Ὁμόθεος» καὶ ἡ Παναγίας μας «Θεοτόκος». Ἐὰν ἡ Παναγία μας ἔτεκε ἁπλοῦν ἄνθρωπον δὲν θὰ ἐλέγετο Θεοτόκος. Διότι Θεοτόκος θὰ εἰπῆ, **ἔτεκε Θεόν**!

Μὲ τὸ προσωνύμιο «Θεοτόκος» ἡ Ἐκκλησία μας θέλει νὰ μᾶς τονίση τὴν δογματικὴ ἀλήθεια ὅτι οἱ δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδιαίρετες καὶ ἑνωμένες στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ἔτσι, δὲν νοεῖται διηρημένος ὁ Χριστὸς καί, συνεπῶς, εἶναι δογματικῶς ἀπαράδεκτος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ Παναγία μας ἔτεκε τὸν Ἰησοῦν μόνον ὡς τέλειον ἄνθρωπον καὶ μετὰ τὴ γέννησή Του, σὲ κάποια χρονικὴ στιγμὴ –ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Καθάρειος– *«ἀνέλαβε τὴν Θείαν Αὐτοῦ φύσιν ὁ ἐνανθρωπήσας Ἰησοῦς διὰ τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἰς τὴν κατάλληλον ὑπ' Αὐτοῦ κριθεῖσαν ἡλικίαν τοῦ γεννηθέντος»* (Βλ. τὸ βιβλίο του "Περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων αἵρεσις καὶ αἱρετικός", σελ. 7).

Ἡ Ἐκκλησία μας βοᾶ ὅτι **«ἐξ ἄκρας συλλήψεως»** ἑνώθηκε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Θεία φύση Του καὶ ὄχι σὲ κάποια μεταγενέστερη χρονικὴ στιγμή. Αὐτὴ δὲν εἶναι δική μου θεωρία ἀλλὰ ἡ πεποίθηση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς αὐτὴ ἡ δογματικὴ Ἀλήθεια καὶ ἰδιαιτέρως ἔντονα στὴ φράση: **« Ἔχουσα Θεοδόχον ἡ Παρθένος τὴν μήτραν ἀνέδραμε πρὸς τὴν**

Ἐλισάβετ». Θεοδόχος ἦταν ἡ μήτρα τῆς Παναγίας μας, διότι, ἐνῶ μὲν κυοφοροῦσε τὴν ἀνθρωπίνη φύση τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη φύση, ἐπειδὴ ἦταν ἑνωμένη μὲ τὴ Θεία, δὲν ἦταν μόνο ἀνθρώπινη ἀλλὰ Θεανθρώπινη.

Ὁ κ. Καθάρειος γράφει ὅτι τὸν *«παρέπεμψα νὰ διαβάση κάποια ἐργασία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ»* καὶ τὸ γράφει χωρὶς νὰ τὸ σπουδαιολογῆ καὶ νὰ τὸ ἀξιοποιῆ, ὡσὰν νὰ εἶναι ὁ ἅγιος Δαμασκηνὸς κάποιος ἁπλοῦς θεολόγος, ποὺ γράφει τὴν ἄποψη του! Ὅμως, ὁ ἅγιος Δαμασκηνὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους δογματικοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, πάνω στὸν ὁποῖον στηρίχθηκαν ἅγιαι Σύνοδοι καὶ μάλιστα ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, λοιπόν, ἀπαντᾶ στὸ θέμα μας μὲ κατηγορηματικὸ τρόπο, γράφοντας ὅτι **«οὐ γὰρ ἄνθρωπον ψιλὸν ἐγέννησε ἡ Ἁγία Παρθένος, ἀλλὰ Θεὸν ἀληθινόν· οὐ γυμνὸν ἀλλὰ σεσαρκωμένον... Θεοτόκον δὲ κυρίως καὶ ἀληθῶς τὴν ἁγίαν Παρθένον κηρύττομεν· ὡς γὰρ Θεὸς ἀληθὴς ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθείς, ἀληθὴς Θεοτόκος ἡ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἐξ αὐτῆς σεσαρκωμένον γεννήσασα»**.

Μετὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό, ποὺ συνοψίζει τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅποιος μείνη ἀμετάπιστος καὶ ἐξακολουθήση ἀμετανόητα νὰ πιστεύη ὅτι ἡ Παναγία μας ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν μόνον ὡς ἄνθρωπον καὶ ὄχι ὡς Θεάνθρωπον, αὐτὸς μόνος του ἀνακηρύσσεται αἱρετικὸς καὶ θὰ δώση λόγον ἐνώπιον τοῦ φρικτοῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ καταλάβουμε ὅλοι μας ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται «ἀντιλογίες γλωσσῶν» ἀλλὰ ΥΠΑΚΟΗ στὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας μας. Γι' αὐτό, τὸ περιοδικό μας στὸ σημεῖο αὐτὸ βάζει τελεία καὶ παύλα.

π. Β. Ε. Β.

ΤΕΤΡΑΕΤΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΑΛΙΚΗΣ ΘΕΟΔΟΣΗ

Τὴν Κυριακὴ 11 **Φεβρουαρίου** τελέσθηκε στὸ Ναό μας τὸ μνημόσυνο τῆς συνεργάτιδος τοῦ Ναοῦ μας Ἀλίκης Θεοδόση, γιὰ τὴν συμπλήρωση τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς της.

Οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν νὰ λένε ὅτι ὁ χρόνος φέρνει τὴ λήθη καὶ ἀπαλύνει τὴν ὀδύνη τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα. Αὐτὸ ὅμως, ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀλήθεια. Ἀντίθετα, ὅσο περνάει ὁ χρόνος, τόσο ἡ ἔλλειψη τῶν ἀξιόλογων ἀνθρώπων γίνεται πιὸ αἰσθητὴ στὸν κόσμο μας. Δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ξεχάσουμε, ἀκόμα καὶ ἂν τὸ θέλουμε, κι ἐλπίζουμε ὅτι καὶ ἐκεῖνοι δὲν μᾶς ξεχνοῦν, ἀλλὰ βρίσκονται "ἐν πνεύματι" μαζί μας.

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Μὲ μεγάλη ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω ἡ θεατρικὴ παράσταση ποὺ ἀνέβασαν τὰ παιδιὰ τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου. Παρὰ τὴν δυσκολία ἀπὸ τὴν δυνατὴ βροχή, ἡ αἴθουσα ΔΕΛΦΟΙ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν ἦταν κατάμεστη. Οἱ ἐνορίτες μας ἀνταποκρίθηκαν στὴν πρόσκλησή μας, καὶ ἔσπευσαν νὰ παρακολουθήσουν καὶ νὰ χειροκροτήσουν τὴν προσπάθεια τῶν παιδιῶν μας.

Τὸ πρόγραμμα ξεκίνησε μὲ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ ὑπευθύνου τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ εὐχαρίστησε ὅλους ὅσους κοπίασαν γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς παράστασης, τοὺς συντελεστὲς τοῦ ἔργου καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔλαβαν μέρος στὶς πολύωρες πρόβες, καὶ ὅλους τοὺς ἐθελοντὲς ποὺ βοήθησαν, στὴν συνέχεια τόνισε τὸ πόσο ὠφέλιμο εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ νὰ συμμετέχουν σὲ τέτοιες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, σὲ μιὰ χρονικὴ περίοδο μάλιστα ποὺ δέχονται πολλὲς προσκλήσεις γιὰ μασκὲ πάρτι, ἀποκριάτικους χοροὺς καὶ ἄλλα ξεφαντώματα ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ ἐπιπέδου.

Στὴν συνέχεια ἔλαβε τὸν λόγο ἡ κ. Μαρίνα Διαμαντῆ, ἡ ὁποία ἔκανε τὴ διασκευὴ καὶ τὴ σκηνοθεσία τοῦ ἔργου ἀλλὰ καὶ σήκωσε τὸ μεγάλο βάρος τῆς διδασκαλίας τῶν παιδιῶν. Μίλησε γιὰ τὰ παραμύθια καὶ τὸ πόσο σημαντικὰ μηνύματα κομίζουν σὲ ὅλους καὶ εἰδικότερα γιὰ τὸ παραμύθι Η ΧΡΥΣΗ ΧΗΝΑ τῶν Γερμανῶν ἀδελφῶν Γκρίμ, τὸ ὁποῖο ἐπέλεξε νὰ σκηνοθετήσει γιὰ νὰ τὸ παίξουν τὰ παιδιά. Τέλος μνημόνευσε τοὺς συντελεστὲς τοῦ ἔργου: τὴν κ. Λία Κρασανάκη-Καρζῆ ποὺ φιλοτέχνησε τὰ σκηνικά, τὸν κ. Μανώλη Βολουδάκη ποὺ εἶχε τὴν μουσικὴ ἐπιμέλεια, τὴν κ. Δέσποινα Καρζῆ ποὺ βοήθησε καὶ μὲ προσωπικὴ ἐργασία στὰ κουστούμια καὶ τὸν κ. Στέφανο Καρζῆ ποὺ εἶχε τὴν εὐθύνη τοῦ ἤχου καὶ τοῦ φωτισμοῦ. Ἰδιαίτερη ἀναφορὰ ἔκανε στοὺς ἐνήλικες ἠθοποιούς, τὸν κ. Συμεὼν Νίνο, τὸν κ. Βαγγέλη Σιγάλα καὶ τὸν κ. Σπῦρο Καλογεράτο ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους ἔδωσαν ἕναν ἰδιαίτερο τόνο στὴν παράσταση.

Ἀμέσως μετὰ τὴν σύντομη εἰσαγωγὴ τῆς κ. Μαρίνας ἄρχισε τὸ θεατρικὸ ἔργο. Μὲ τὸ ποὺ ἄνοιξε ἡ αὐλαία ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἀκούστηκαν ἀπὸ τοὺς θεατὲς γιὰ τὰ ἐξαιρετικὰ σκηνικά. Τὸ δάσος, τὸ σπίτι, ἀργότερα τὸ παλάτι σὲ ὠθοῦσαν νὰ ταξιδέψεις μὲ τὸ μυαλό σου καὶ μὲ τὴ φαντασία σου σὲ ἕναν ὄμορφο παραμυθένιο κόσμο. Σιγὰ-σιγὰ ἐμφανίστηκαν καὶ οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ξεκίνησαν οἱ διάλογοι. Ὅλα τὰ παιδιὰ προσπάθησαν νὰ παίξουν μὲ ζωντάνια καὶ νὰ ἀποδώσουν τὸ ρόλο τους μὲ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο. Στιγμιότυπα ὅπως τὸ πέσιμο τοῦ δέντρου καὶ ἡ ἐμφάνιση τῆς χρυσῆς χήνας, τὸ τρέξιμο πολλῶν παιδιῶν πίσω ἀπὸ τὸν Ἀγαθούλη ἐνῶ ἦταν καλλημένα μεταξύ τους καὶ μὲ τὴν χρυσὴ χήνα, ἢ ἀκόμη τοῦ πεινασμένου ἀνθρώπου ποὺ ἔτρωγε μὲ βουλιμία τὰ ψωμιὰ στὴν ἀποθήκη τοῦ βασιλιᾶ, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἦταν τόσο διασκεδαστικὰ ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ μεταφερθοῦν μέσα

ἀπὸ γραπτὸ κείμενο στὸν ἀναγνώστη. Πολὺ περισσότερο πού, ἀπὸ τὸν γραπτὸ λόγο, ἀπουσιάζει καὶ ἡ μουσικὴ ἐπένδυση ποὺ ἦταν πολὺ ἐπιτυχὴς καὶ ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴ ἐπιτυχία τῆς παράστασης.

Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν διαβάσει τὸ γνωστὸ παραμύθι σᾶς ἀναφέρω μὲ δύο λόγια τὴν ὑπόθεση: ... Τὸ σοφὸ γεροντάκι βοήθησε τὸν καλόκαρδο Ἀγαθούλη ποὺ ὅλοι τὸν κορόϊδευαν καὶ τὸν ὑποτιμοῦσαν, νὰ πετύχει μετὰ ἀπὸ συγκλονιστικὲς περιπέτειες νὰ κερδίσει τὴν πριγκίπισσα καὶ νὰ τὴν κάνει γυναίκα του. Ἡ θεατρικὴ διασκευὴ τοῦ παραμυθιοῦ ὄχι μόνο μᾶς διασκέδασε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀλλὰ καὶ μᾶς μετέδωσε μεγάλες ἀλήθειες ὅπως συνήθως συμβαίνει μὲ τὰ παραμύθια.

Ὁ ἐπίλογος ἔγινε ἀπὸ τὸν ὑπεύθυνο τοῦ Ναοῦ μας πρωτοπρ. Βασίλειο Ἐ. Βολουδάκη, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔδωσε συγχαρητήρια στὰ παιδιὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς συντελεστὲς τοῦ ἔργου γιὰ τὴν σπουδαία ἐργασία ποὺ ἔφεραν εἰς πέρας τόνισε τὸ πόσο σημαντικὸ εἶναι νὰ ἐνεργοῦμε ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐνορίας μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, σὰν μιὰ οἰκογένεια. Κατόπιν διάβασε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε στείλει τὸ ἴδιο πρωΐ ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς καὶ πρωταγωνιστὴς κ. Πέτρου Φυσσούν. Ὁ κ. Φυσσούν εἶχε ἔρθει στὴν τελευταία πρόβα τῶν παιδιῶν καὶ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν προσπάθειά τους καὶ μὲ πολλὴ ἀγάπη ἔδωσε τὶς συμβουλές του. Μὲ τὴν ἐπιστολή του ἀνεγνώριζε τὴν μεγάλη δυσκολία ποὺ ὑπάρχει ὅταν παίζουν μικρὰ παιδιὰ σὲ θεατρικὸ ἔργο, ἦταν ὅμως σίγουρος γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ ἔστελνε τὶς θερμὲς εὐχές του. Στὴν συνέχεια ὁ π. Βασίλειος κάλεσε ἕναν-ἕναν ὅλους τοὺς συντελεστὲς καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τοὺς χάρισε ἀπὸ ἕνα βιβλίο μὲ τὸ παραμύθι τῆς Χρυσῆς Χήνας καθὼς καὶ ἀπὸ ἕνα σὲτ σοκολατένια αὐγὰ Kidder μὲ δωράκια-ἐκπλήξεις. Σοκολατένια αὐγὰ μοίρασε καὶ σὲ ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ παρακολούθησαν τὴν παράσταση.

Στὸ βῆμα ἀνέβηκε γιὰ ἕναν σύντομο χαιρετισμὸ καὶ ὁ παριστάμενος ἐκπρόσωπος τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, πρωτοπρεσβύτερος Ἀναστάσιος Βλαβιανός, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴν εὐχάριστη ἔκπληξή του, τόσο γιὰ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ποὺ γέμισε ἀσφυκτικὰ τὴν μεγάλη αἴθουσα, ὅσο καὶ γιὰ τὸ παίξιμο τῶν παιδιῶν ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπολαύσουμε ὅλοι, μιὰ πολὺ πετυχημένη θεατρικὴ παράσταση.

Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος, νὰ ἔχουμε στὸ μέλλον καὶ ἄλλες εὐκαιρίες νὰ βρεθοῦμε ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ μοιραστοῦμε μαζὶ μὲ τὰ παιδιά μας τόσο χαρούμενες καὶ ὄμορφες στιγμές.

π. Πασχάλης Γρίβας

Λόγῳ ἐλλείψεως χώρου τὸ φωτογραφικὸ ὑλικὸ τῆς θεατρικῆς παραστάσεως τῶν παιδιῶν μας θὰ δημοσιευθῆ, σὺν Θεῷ, στὸ ἑπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας μαζὶ μὲ ἕνα κείμενο ποὺ μᾶς ἔστειλε μιὰ φιλόλογος ποὺ εἶδε τὴν παράσταση.

Ἐπίσης στὸ ἑπόμενο τεῦχος θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ π. Ἠλία Φρατσέα στοὺς ἐπικριτὲς τῶν ἱστορικῶν του τοποθετήσεων, ἡ ὁποία ἔφθασε στὰ χέρια μας τὴν τελευταία ἡμέρα στοιχειοθετήσεως τοῦ περιοδικοῦ μας.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματική μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11^{30}** ἕως τὶς **1^{30}** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματική μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομιχάλη 96), μὲ γενικὸ θέμα ***«Ἡ δομὴ καὶ λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ ὑγεία καὶ ἡ Παθολογία της».***

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἕνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομιχάλη 96): **6^{00} - 7^{00}** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** μὲ θέμα **«Λειτουργικὴ Ζωὴ καὶ καθημερινὴ ζωή»**.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε Τρίτη **7^{00} - 8^{00}** μ.μ.

Ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: ***«Ἐρευνῶντας καὶ μαθητεύοντας στὴν Ἁγία Γραφή».***

Ὑπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.